

Drut kolczasty - Hanna Arendt, W. H. Auden

W roku 1781 radca dworu pruskiego Christian Wilhelm Dohm ogłosił memoriał O obywatelskiej poprawie Żydów. Po dziesięciu latach rewolucyjne Zgromadzenie Narodowe we Francji proklamowało emancypację Żydów, powołując się na Deklarację Praw Człowieka i Obywatela. Osiemdziesiąt osiem lat później niemiecka izba wyższa zniosła „wszelkie istniejące jeszcze ograniczenia praw cywilnych i politycznych wynikające z różnic wyznaniowych”. Oto jednak nie minęły dwa pokolenia, a prawami cywilnymi i politycznymi cieszą się w Niemczech już tylko ci, którzy potrafią udowodnić, że pośród ich przodków nie było ani jednego Żyda.

W roku 1781 radca dworu pruskiego Christian

Wilhelm Dohm ogłosił memoriał O obywatelskiej poprawie Żydów. Po dziesięciu latach rewolucyjne Zgromadzenie Narodowe we Francji proklamowało emancypację Żydów, powołując się na Deklarację Praw

Człowieka i Obywatela. Osiemdziesiąt osiem lat później niemiecka izba wyższa zniosła „wszelkie istniejące jeszcze ograniczenia praw cywilnych i politycznych wynikające z różnic wyznaniowych”. Oto jednak nie minęły dwa pokolenia, a prawami cywilnymi i politycznymi cieszą się w Niemczech już tylko ci, którzy potrafią udowodnić, że pośród ich przodków nie było ani jednego Żyda.

Drut kolczasty

Hannah Arendt, W. H. Auden

wydawca: Fundacja Augusta hr. Cieszkowskiego

ilość stron: 176

Antysemityzm

Hannah Arendt

Wprowadzenie

W roku 1781 radca dworu pruskiego Christian Wilhelm Dohm ogłosił memoriał *O obywatelskiej poprawie Żydów*. Po dziesięciu latach rewolucyjne Zgromadzenie Narodowe we Francji proklamowało emancypację Żydów, powołując się na Deklarację Praw Człowieka i Obywatela. Osiemdziesiąt osiem lat później niemiecka izba wyższa zniósła „wszelkie istniejące jeszcze ograniczenia praw cywilnych i politycznych wynikające z różnic wyznaniowych”. Oto jednak nie minęły dwa pokolenia, a prawami cywilnymi i politycznymi cieszą się w Niemczech już tylko ci, którzy potrafią udowodnić, że pośród ich przodków nie było ani jednego Żyda.

W 1701 roku ukazała się książka pt. *Żydostwo zdemaskowane* autorstwa Johanna Andreasa Eisenmengera – imponujące kompendium wszystkich chyba zarzutów, jakie podnoszono wobec Żydów w starożytności i wiekach średnich, będące do dziś dnia niewyczerpanym źródłem wszelkiego rodzaju zmyślonych potworności, począwszy od rytualnych mordów, a skończywszy na historiach o zatrutowaniu studni. Sto lat po Eisenmengerze, a zaledwie dwadzieścia po propozycjach reform Dohma i dziesięć do piętnastu lat po pierwszych, nieśmiałych i dotyczących tylko wąskiej warstwy Żydów próbach asymilacji, tekst Carla Wilhelma Friedricha Grattenauera *Przeciw Żydom* wprowadził do powszechnego obiegu całkiem już nowoczesny dyskurs antysemicki. Dyskurs ten przyjął się nie tylko wśród licho wyedukowanego spóółstwa, ale także w kręgach intelektualnej elity Berlina, pośród ludzi takich jak Friedrich Gentz, Clemens von Brentano, Achim von Arnim, Adam Müller, Heinrich von Kleist. Całe grono patriotów skupionych wokół Towarzystwa Niemiecko-Chrześcijańskiego stało się antysemickie. W roku 1869 – tym samym, w którym doszło w Niemczech do pełnej emancypacji mieszczaństwa – ukazało się

pierwsze wydanie Zwycięstwa żywołu żydowskiego nad germańskim Wilhelma Marra. Do lat 70. XIX stulecia kwestia żydowska przestała być jedynie przedmiotem dyskusji, stała się natomiast ośrodkiem krystalizacji ruchu społecznego głoszącego hasło „antysemityzmu”. Do roku 1933 wszystkie propozycje, chciałoby się nawet powiedzieć: wszystkie najskrytsze marzenia tego stutrzydziestoletniego ruchu zostały zrealizowane, z wyjątkiem, rzecz jasna, wciąż powracającej koncepcji rozwiązania kwestii żydowskiej przez wymordowanie wszystkich Żydów.

przeczytaj dłuższy fragment wprowadzenia

przejrzyj spis treści